

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ BAUDELAIRE :

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ.

Σάν τόν ροδόλαμπρο τόν θερινό οὐρανὸ εἶσαι εἰσὶ ἐοῦ !
Μὰ ἐμένα ἢ θλίψη μου μέσα μου σὰ θάλασσα ἀνεβαίνει,
Κι ὅταν ἀπιδρομάει, στὰ ὠχρὰ τὰ χεῖλη μου ἀπομένει
'Απ' τὴν πικρὴ τὴν ἄλμη τῆς μιά γεύση καυτερή.

— Μάταια τὸ χέρι σου στὰ λιγωμένα μου γλυστρά
Τὰ στήθη' ὅ,τι ζητεῖς ἐκεῖ νὰ βρεῖς τῶχει ρημάξει,
Τῶχει ἢ γυναίκα μὲ τὰ δόντια τ' ἄγρια τῆς σπαράξει.
Πειά τὴν καρδιά μου μὴ ζητᾶς' τὴ φάγαν τὰ θεριά.

Εἶναι ἡ καρδιά μου ἓνα παλάτι ὁποῦ τὸ διαγομίζει
'Οχλος' μεθοῦν, σκοτώνονται, τραβιοῦνται ἀπ' τὰ μαλλιά !
— Μιὰν εὐωδιά ἀπὸ τὸν γυμνὸ τὸν κόρφο σου ἀναβρῦζει !..

Σκληρὴ δυνάστη τῶν ψυχῶν, τὸ θέλεις, ὦ 'Ομορφιά !
Μὲ τὸ πυρρὸ τὸ βλέμμα σου πού φωτοξεχειλιίζει,
'Απόκαψε τὰ ράκη αὐτὰ πού ἀφήκαν τὰ θεριά !

Η ΡΑΪΣΜΕΝΗ ΚΑΜΠΑΝΑ.

Γλυκόπικρο ν' ἀκοῦς τὶς νύχτες τὶς χειμερινές,
Δίπλα στὴ θράκα πού σπιθοβολάει καὶ πού καπνίζει,
'Αγάλι ἀγάλι οἱ ἀνάμνησες νάρχονται οἱ μακρυνές
Τὸν ἦχο τῆς στὴν καταχνιά ἢ καμπάνα ἐνῶ σκορπίζει.

Μακάριο σήμαντρο' μὲ τὰ γλωσσίδα τὰ γερά,
Καλοστεκάμενο, ξωηρὸ μὲς τὰ γεράματά σου,
Ποῦ ἴδιος γεροσκοπὸς πού ἀπ' τὴ σιγηνὴ του ὄξω ἀγρυλνᾷ,
Πιστὰ ἀναδίνεις τὰ θρησκευτικὰ ἀνακράσματά σου !

'Εμὲ ἡ ψυχὴ μου εἶναι ραϊσμένη, καὶ μὲς τὸν καῖμό τῆς
Τὸν νύχτειο ἀγέρα ὅταν καμμιὰ φορὰ τὸν παγερὸ
Θελήσει νὰ τὸν πλημμυρίσει ἀπ' τὸν σκοπὸ τῆς,

Μοιάζει ἢ φωνὴ τῆς πληγωμένου ρόχθο ἢ ἀποσταμένη
Πλάϊ σ' ἓναν λάκκο αἱματερό, μὲς σὲ νεκροὺς σωρὸ,
'Ασάλευτος, σ' ἓναν τεράστιο ἀγῶνα ὁποῦ πεθαίνει !

Η ΓΙΓΑΝΤΙΣΣΑ.

Τότε στην ἄκρατη πού κάθε μέρα ἡ Πλάση ἐγέννα
Τὴ δύναμή της, τέρατα παιδιά, νὰ ζῶ κοντά
Σὲ νέα καμμιὰ γιγάντισσα θ' ἀποθυμοῦσα, ὡς ἓνα
Γατὶ χαδιάρικο σὲ μιὰ βασιλικὴ ἀγκαλιά.

Καὶ τὴν ψυχὴ της θάβλεπα καὶ τὴν κορμωστασιά της
Ν' αὐξάνει ἐλεύτερα μὲς σὲ παιχνίδια τρομερά·
Μιά ἂν κρύβει φλόγα σκοτεινὴ θὰ μάντευα ἢ καρδιά της
Τὰ μάτια της σ' ὄγρη νὰ πλέουν θορώντας καταχνιά·

Ἵφρες τὰ μέλη τὰ λαμπρά θὰ τὰ ἐπερίτρεχά της·
Στὰ πλάγια τῶν πελώριων της θὰ ἐσέρνομονυ ποδιῶν,
Κι ὅταν καμμιὰ φορὰ βαρὺ τὸ φῶς τὸ θερινόν,

Κατάκοπη, μεσοκαμπῆς θὰ βαθειοκοίμιζέ την,
Στὸν ἴσσιο ὄκνος τῶν ἄσπρων της θὰ ἐκοίτομονυ βυζιῶν
Καθὼς ἓνα ἦσυχο χωριὸ σ' ἐνοῦ βουνοῦ τὰ πόδια.

ΣΟΝΝΕΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ.

Μοῦ λὲν τὰ μάτια σου τὰ λαγαρά ὡσάν τὸ κρουστάλλι·
«Τάχα γιὰ τί μου, ὦ ἀλλόκοτε ἐρωμένε μ' ἀγαπᾷς ;»
— Νᾶσαι ὁμορφῆ καὶ μὴ μιλάς ! Τὸ πνεῦμα μου, τὰ πάντα
Ποῦ τὸ ἐξοργίζου, παρεκτός ἢ ἀγνεία τοῦ ἀρχαίου θεριοῦ,

Τὸ καταθόνιο του κρυφὸ δὲ θέλει νὰ στοῦ εἰπεῖ,
Δικνίστρια πού τὸ χέρι σου ὕπνουσ βαθειοῦσ μοῦ τάξει !
Οὐδὲ τὸ μῦθο του πού στή φωτιά ἔχει χαραχτεῖ.
Σιχαίνομαι τὸ πάθος καὶ τὸ πνεῦμα μ' ἀηδιάζει !

Γλυκὰ ἄσ ἀγαπηθοῦμε. Ἴδὲς μὲσ' ἀπὸ τὴ σχολιά του,
Ὁ Ἔρωσ ἑοφερός, μὲ τεντωμένο ὁ δολερὸς
Τόξο παραμονεύει. Πάντα εἶναι ἴδια τ' ἄρματα του :

Κρῖμα καὶ σύγκρουσ καὶ χαμός ! — ὦ ἀχνή μου μαργαρίτα !
Δὲν εἶσαι ὅπως ἐγὼ ἓνας ἥλιος χινοπορινός,
ἽΩ ἐσὺ τόσο ψυχρή, τόσο λευκὴ μου Μαργαρίτα !

SEMPER EADEM.

«Πούθε ἔρχεται, ἔλεγε, αὐτὴ ἡ παράξενή σου θλίψη,
Ποῦ ὄρμα ὡσάν κῆμα σ' ἓναν σκοτεινὸ βράχο γυμνὸ ; »
— Ἄπ' τὸν καρπὸ ὅταν μιὰ φορὰ ὅλο τὸν χυμὸ ἔχεις στίψει
Νὰ ζεῖς εἶναι πικρότατο ! Τὸ ξέρουν ὅλοι αὐτό.

Ἄπλῃ πολὺ, ἀνεξήγητη καθόλου εἶναι μιὰ ὀδύνη,
Καὶ σ' ὅλους, ὅπως ἡ δική σου, φανερὴ, ἡ χαρὰ.
Πᾶψε λοιπὸν νὰ μοῦ ρωτᾷς, ὡραία περιεργή μου !
Καὶ σόπαινε, κι ἄς εἶναι κι ἡ φωνή σου ἔτσι γλυκεῖά !

Σόπαινε, ἀνήξερη ψυχὴ ! πάντ' ἀναγασμένη !
Στόμα μὲ γέλιο παιδικό ! Σφιχτότερα ἐνωμένοι
Εἴμαστε μὲ τὸ Θάνατο παρ' ὅτι μὲ τὴ Ζωή.

Ἄφες νὰ μεθυσθεῖ, ἄφες ἡ καρδιά μου ἅπ' ὅνα *νέμμα*,
Σάν σ' ὄνειρο νὰ βυθισθῶ μέσα στ' ὡραῖο σου βλέμμα,
Καὶ στῶν ματιῶν σου τὴ σιὰ νὰ ὑπνώσω ὑπνο βαθυ !

ΩΤΙΚΟ ΜΥΡΟ.

Ἵταν τὸ μῦρο τὸ ζεστό τοῦ κόρφου σου ἀνασαιῖν,
Τὶς χινοπωρινὲς βραδεῖες, τὰ μάτια ἀργοσφαλῶ,
Κι ἀκρογιαλιὲς θαμπωτικὲς, μακάρτες ἀνασταίω
Βαθειά μου, ἓνα μονότονο φῶς πού τις κάνει λαμπρό

Μιὰ νῆσο ὀχνή, μ' ἀλλόκοτα πού ἡ Πλάση τὴ στολίζει
Δέντρα, μιὰ νῆσο ὀλόχυμους πῶχει γλυκοὺς καρπούς·
Γυναῖκες, ἡ ἀπονήρευτη ματιά των πού ξαφνίζει,
Ἄντρες λιγνόσωμους, γερούς.

Τὸ μῦρο σου πρὸς μακρυνὸ μὲ πάει τερπνὸ ἓνα κλῆμα·
Ἐνα λιμάνι βλέπω ὅλο κατάρτια, ὅλο πανιά
Ἄποσταμένα ἀκόμα ἅπ' τὸ θαλασσινὸ τὸ κῆμα·

Ἐνῶ ἡ βαθειά ἅπ' τις φοινικιὲς πού διαπερνάει τὸ ἀγέρι
Καὶ τὰ ρουθούνια μοῦ φουσκώνει, ἐντός μου, ἡ μυρφοδιά
Μὲ τὸ σκοπὸ σμίγει πού τραγουδᾷ μακρὰ οἱ μαρνέροι.

ΟΨΙΜΟΣ ΜΕΤΑΓΝΩΜΟΣ.

Όταν θά κοιμηθεῖς, ὦ ἐρεβική μου ἐσὺ ὁμορφάδα,
Σ' ἑνὸς μελανομάραρου μνημείου τὰ σκοτεινά,
Όταν γιὰ λαμπροκατοικία δὲ θᾶξεις, γιὰ πασιάδα
Πάρεξ ὄγρῳ ἕναν σκότεινο λάκκο στὴ γῆς βαθεῖα·

Όταν ἡ πέτρα θά πλακώσει τὰ τρεμόστηθά σου,
Καὶ τίς λαγόνες πού μ' ὄκνῳ κινοῦνται ἕνα ρυθμό,
Όταν θά σβύσει καὶ ὁ παλμὸς καὶ ὁ πόθος στὴν καρδιά σου,
Καὶ τὸ κοσμοπερπάτημά σου πάψει τὸ τρελλό,

Τὸ μνήμα, ἐξομολογητὴς τοῦ ἀτέλειωτου ὄνειρό μου
(Γιατὶ τὸ μνήμα πάντοτε θά νοιώθει τὸν ποιητὴ),
Τὶς νύχτες πού ὕπνος τίς μακρὲς στιγμὴ δὲ θά σ' ἀγγίζει,

Θά εἰπεῖ σου : « ὦ ἑταῖρα ἀστόχαστη, τί τάχα ἔχεις κερδίσει,
Όπου δὲ γνώρισες ὅ,τι θρηνοῦν στὴ γῆ οἱ νεκροί ; »
— Καὶ τὸ σκουληκι ὡσάν μεταγνώμῳ θά σὲ τρυπήσει.

Η ΑΛΛΟΤΙΝΗ ΖΩΗ.

Κάτου ἀπὸ εὐρύχωρους καιρὸ ἑκατοίκησα πυλῶνες,
Ποῦ οἱ μύριες τοὺς ἐβάφανε τοῦ πόντου ἠλιολαμπές,
Κι ὅπου μὲ τίς μεγάλες των ἴσιες σεμνὲς κολῶνες,
Τὰ βράδνα ἴδιες φαντάζανε μπαζαλτικὲς σπηλιές.

Οἱ τρικυμίες, τῶν οὐρανῶν κυλώντας τίς εἰκόνες,
Ἐσμίγαν μ' ἕνα ἐπίσημο τρόπο καὶ μυστικό
Τὶς συμφωνίες τίς πλούσιες των καὶ τίς μεγαλοφῶνες
Στὸ δῶν τὰ μάτια μου πού ἐκαθρεφτίζαν φῶς λαμπρό.

Καιρό, μὲς τίς εἰρηνικὲς χαρὲς ἔζησα ἐκεῖ,
Μέσα στὸ κῆμα, μὲς τὸ φῶς τὸ πειὸ γλυκὸ ὄνειρό μου,
Μέσα στοὺς σκλάβους μὲ τὸ εὐωδερὸ γυμνὸ κορμί,

Ποῦ μὲ δροσάτα ἀνέμιζαν κλισιὰ τὸ μέτωπό μου,
Καὶ πού νά προσπαθοῦν νά βροῦν ἔννοια εἶχαν μοναχὴ
Τ' ὄδυνηρό πού μ' ἔκαμνε νά λυώνω μυστικό μου.

SED NON SATIATA.

Θέαινα παράξενη, σάν τῖς νυχτιές μελαχροινή,
Ὅπου εὐωδᾶς μόσκο μαζί καί μῦρο τῆς Ἀβάνας,
Πλάσμα ἑνὸς κάποιου ὀμπί, ἑνὸς Φάουστ τῆς μακρονῆς σαβάνας,
Μάγισσα σμαλτομάτα, τῶν μεσονυχτίων παιδί,

Πιὸ κι' ὑπὸ τ' ὄπιο κι ἀπ' τὸ πειὸ γλυκὸ κρασί ἀγαπῶ
Τὸ στόμα σου πού ὁ ἔρωτας σου τόχει μοσχοράνει·
Κι ὅταν οἱ πόθοι μου κινοῦν πρὸς σέ ὡσάν καραβάνι,
Γιὰ τοὺς καῦμούς μου εἶναι ἡ πηγὴ τὰ μάτια σου τὰ δυό.

Ἄπο τῆ γέεννα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μαύρου ματιοῦ σου,
Ὡ δαίμονα ἄκαρδε! πειὸ λίγη στάξε μου φωτιά·
Δὲν εἶμαι ἡ Στύγα ἑννιά φορὲς ἐγὼ νὰ σ' ἀγκαλιᾶσω,

Ὡιμέ! καί δὲν μπορῶ τῆ δύναμή σου γιὰ νὰ σπάσω,
Ὡ Μέγαιρα ἄσελγη, καί νὰ σέ ἰδῶ νὰ μαρτυρᾶς,
Στὸν Ἄδη Περσεφόνη νὰ γενῶ τοῦ κρεβατιοῦ σου!

SPLEEN ET IDÉAL.

XXVIII

M. S.

Μὲς τὰ νερόχαρα τὰ μαργαροφορέματά της,
Θαρρεῖς ὅτι χορεύει ἀκόμα κι ὅταν περπατᾶ,
Σάν τὰ μακρὰ οἱ φακίρηδες τὰ φεῖδια ὅπου στήν ἄκρη
Ἄπ' τὰ μπαστούνια τους τ' ἀναταράζουν ρυθμικά.

Σάν τῆς ἐρήμου τὸν μουγγὸ οὐρανὸ, κουφὸ στὸν πόνο
Τοῦ ἀνθρώπου, σάν τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου ὅμοια κουφή,
Σάν τὰ μακρὰ ἀφροσύματα, τῆς θαλασσοφουρτούνας
Αὔξαινε ἀδιάφορη, σκληρή.

Τὰ μάτια της ἀπὸ στιλπνὰ πετράδια εἶναι πλασμένα,
Καί στ' ὄν αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο καί τὸ συμβολικὸ
Ὅπου καί σφίγγα κι ἄγγελος ἀντάμα ἀγνὸς φαντάζει,

Ὅπου τὰ πάντα εἶναι χρυσός, διαμάντι, ἀτσάλι, φῶς,
Σὺν ἄστρο ἀνώφελο, παντοτεινὸ θὰ καταλάμπει
Τὸ μεγαλεῖο τὸ παγερὸ τῆς στείρας γυναικός.

Σοῦ δίνω τὰ τραγούδια αὐτά, μιὰ ἂν τ' ὄνομά μου ἡμέρα
 Στους κάβους αἴσια τοῦ μελλοντικοῦ καιροῦ ἀρμενίσει,
 Καὶ κάποια νύχτα τοὺς ἀνθρώπους σ' ὄνειρα βυθίσει,
 Σπρωγμένο πλοῖο καλότυχον ἀτόναν οὐριο ἀγέρα,

Σάμπως ἀπὸ μιὰ ἀσύντριφτη ἀλυσίδα, ἡ μυστική σου,
 Κρυφήν, στίς υπερήφανές μου ρίμες κρεμασμένη,
 Κι ἀβέβαιη σάν τὸ σκοτεινὸ τὸ μῦθο, ἡ μακρυσμένη
 Ἴδιο ἓνα τύμπανο νὰν τοὺς κουράσει ἡ ἀνάμνησή σου.

Καταραμένη, ἔξω ἀπὸ μέ πού τίποτε, ἀπ' τὸν Ἄδη,
 Ὡς μέ τὸν πειὸ ψηλὸ οὐρανὸ δέ σοῦ ἀντικραίνει, ὦ ἐσὺ
 Σάν ἴσκιος, πού παροδικὸν ἀφήνοντας σημάδι,

Πατᾶς μέ πόδι ἀνάλαφρο καὶ μέ γαλήνιο μάτι
 Τὰ πλήθη τῶν χυδαίων θνητῶν πού σ' ἔκραξαν πικρή,
 Χάλινε ἀρχάγγελε, ἄγαλμα μέ μάτια ἀπὸ γαγάτη!

XXXIII

Μιὰ νύχτα σὲ μιανῆς φριχτῆς Ἑβραίας μὲς τὸ κλινάρι,
 Πού ὡς ἓνα πτώμα ἐκοίτομον πλάγι σ' ἓν' ἄλλο πτώμα,
 Πῆρα σ' αὐτὸ σιμά νὰ συλλογιέμαι τὸ ἄθλιο σῶμα
 Τῆ θλιβερῆ ὁμορφιά πού ὁ πόθος μου δὲν τὴν ἐχάρει.

Ντυμένη ὅλη τῆ δόξα της πάλιν ἐφάνη ἐμπρός μου,
 Μὲ βλέμμα χάρη μυστιὰ καὶ δύναμη γιομάτο,
 Μὲ τὰ μαλλιά — ὀλοσκότεινο ἓνα κράνος εὐωδάτο —
 Πού ὅταν τὰ συλλογιέμαι ζωντανεῖει ἡ φλόγα ἐντός μου.

Γιατὶ ὅλος πόθος τὸ λαμπρὸ κορμί σου θὰ ἐφιλοῦσα,
 Κι ἀπ' τὰ δροσάτα σου τὰ πόδια ὡς μέ τὴν κεφαλή
 Τὸ θησαυρὸ τῶν πειὸ βαθειῶν χαιδιῶν μου θὰ ἐσκορποῦσα,

Ἄν ἦταν, κάποιο βράδυ μ' ἓνα δάκρυ ἀυθόρημτό σου,
 Ὡ ἐσὺ μὲς τὶς σκληρότερες ἢ πειότερο σκληρῆ,
 Τὴν κρῆα λαμπράδα τοῦ σκληροῦ νὰ ὀγράνεις βλέμματός σου.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ.

Σάν ἓνα πέτρινο ὄνειρον, εἶμαι ὁμορφη, ὦ θνητοί!
Κι ὁ κόρφος μου, ὄλοι πῶχουν πληγωθεὶ μετὶ σειρὰ των,
Ἐπλάστηκε ἓναν ἔρωτα νὰ ἐμπνέει στὸν ποιητὴ
Σάν τὴν οὐσίαν—ἀμίλητον κι αἰώνιον—τῶν πραγμάτων.

Θροιάζω σάν ἀξήγητη σφίγγα στὸν οὐρανό·
Καθὼς οἱ κύκνοι εἶμαι λευκὴ κι ἔχω καρδιὰ ἀπὸ χιόνι·
Τὴν κίνηση πού τις γραμμὲς μετακινάει μισῶ,
Καὶ γέλιο ἢ δάκρυ τὴ ματιὰ ποτὲ δὲ μοῦ θαμπώνει.

Μπρὸς στίς πανώριες στάσεις μου, πού εἶναι ὡς νὰ παίρνω ἐγὼ
Ἄπὸ τ' ἀγάλματα τὰ πειὸ λαμπρά, οἱ τραγουδιστάδες
Τις μέρες των στὸν αὐστηρὸ θά λυώσουν στοχασμό·

Γιατὶ ἔχω καὶ θαμπώνω αὐτοὺς τοὺς ὑποταχτικούς,
Καθρέφτες πού ὁμορφαίνουνε τὰ πάντα θεοτικούς:
Τὰ μάτια μου τὰ δυὸ μὲ τις ἀθάνατες λαμπράδες!

ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ.

Πόνε μου, λίγο εἰρήνεψε, Πόνε μου πειὸ ἐγκαρτίρα.
Γύρνεες τὴν ἑσπέρα· ἰδοὺ τὴν κατεβαίνει ἀργά·
Τὴν πολιτεία σκοταδερὴ τολίγει μ' ἀτμοσφαῖρα
Σ' ἄλλους τὴ λύπη φέρνοντας, καὶ σ' ἄλλους τὴ χαρά.

Τὴν ὥρα τῶν θνητῶν πού τ' ἄθλιο πλῆθος διφασμένο,
Πάει στὴ χυδαία γιορτὴ νὰ δρέψει τὸν μεταγνωμὸ
Ἄπὸ τὴν Ἥδονή — δῆμιον φοριχτὸ — μαστιγωμένο,
Πόνε μου ἔσύ, δός μου τὸ χέρι, Πόνε μου ἀπὸ δῶ

Ἔλα, μακρὰ τους.—Παλαιῖκά ντυμένα ἰδὲς τὰ Χρόνια
Τὰ πεθαμμένα, ἀπ' τοῦ οὐρανοῦ νὰ γέρουν τὰ μπαλκόνια·
Χαμογελιόντας ν' ἀναβρῦζει ἡ Λύπη ἀπ' τὰ νερά·

Τὸν Ἥλιο ἰδὲς κάτου ἀπὸ μιὰν ἀψίδα ὁπού πεθαίνει,
Κι ἴδιο ἓνα σάβανο μακρὸ, αἰθεροσερμένο, ἀργά
Ἄκου καλέ μου, ἄκου ἢ γλυκειὰ ἢ Νυχτιά πού κατεβαίνει.

Προβαίνουνε τὰ Μάτια αὐτὰ τὰ ὀλόλαμπρα ὀμπροστά μου,
 Που λές καί τὰ μαγνήτηψε ἕνας Ἄγγελος σοφός·
 Τὰ θεῖα τ' ἀδέρφια προχωροῦν, πού ἀδέρφια εἶναι διὰ μου,
 Στὰ μάτια μου ἀδροστάζοντας ἕνα διαμαντοφῶς.

Ἄπο τῆς ἁμαρτίας φυλάγοντάς με τὴν παγίδα,
 Τὰ βήματά μου μέσ τοῦ Ὁραίου τὸν δρόμο τὰ ὀδηγοῦν·
 Ὅλο μου τὸ εἶναι σ' αὐτὴν ὑπακούει τὴν ζῶσα ἀχτίδα·
 Σκλάβο τους μ' ἔχουνε καὶ αὐτὰ πιστὰ μὲ ὑπηρετοῦν.

Ἐμνοστα μάτια, λάμπετε καθὼς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ
 Τὰ νεκρικὰ κεριά· τὰ κοκκινίζει τὸ ἥλιοφῶς,
 Ὅμως ἡ φλόγα τους ἡ φαντασματιχὴ δὲ σβύνει·

Τὸν Θάνατον ἐκεῖνα ὑμνοῦν, σεῖς τὴν Καινούρια Ἡμέρα·
 Ψέλλοντας προχωρεῖτε, ὦ τῆς ψυχῆς μου ἔσεῖς νέον φῶς,
 Ἄστέρια πού τὴ φλόγα σας ἥλιος κανεῖς δὲ σβύνει !

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΗ.

Ὁῤραλιζε ἡ στράτα, κυριοθορυβοῦσε ὀλόγυρά μου.
 Ψηλόλιγνη, μεγαλολυπημένη, μὲ βαρὺ
 Πένθος, σηκώνοντας ὀκνά τὴ φύστα, ἀπὸ κοντὰ μου
 Ἐδιάβη μιὰ γυναῖκα μὲ περπατησιὰ ἀπαλή·

Εὐγενικὰ καὶ λυγρὴ μ' ἀγαματένια κάλλι.
 Κι ἔπινα ἀχόρταγος ἐγώ, παράξενος ἐκεῖ,
 Στὸ βλέμμα της, θολὸ οὐρανὸ πού βράζει ἡ ἀνεμοζάλη,
 Τὴ γλύκα τὴ μαρρωτικὴ, τὴ φόνισσα ἠδονή.

Μιὰν ἀστραπή... καὶ ἀπὲ ἡ νυχτιά !— Ὡ ἐσύ, νὰ ξαναγιώσω
 Που ξάφνου ὀραία μου μ' ἔκανες γοργοπερασματιχὴ,
 Τάχα στὴ γῆς ἐδῶ ποτὲ πειὰ δὲ θά σ' ἀνταμῶσω ;

Ἄλλοῦ, πολὺ μακρὰ ἀπὸ ἴδῳ ! καὶ ἴσως ποτὲ : ποῖος ξέρει
 Που σὲ πηγαίνει ἐσέ, πού ἐμένα ὁ δρόμος θά μὲ φέρει,
 Ὡ ἐσύ πού θά σ' ἀγάπαγα, ὦ πού τῶξερεις ἐσύ !

Ο ΛΟΓΙΑΣΜΕΝΟΣ.

Τὸν ἥλιο τὸν ἐσκέλασε ἓνα κρέπι. Ὅμοια κι ἐσύ,
Τῆς ζωῆς μου, κρύφου μὲς σὲ σκοτεινὴ μιὰ ὄσκιιά, ὦ σελήνη!
Κι ὡς θές, κοιμοῦ εἴτε κάπνιζε μὲς τῆς Ἀνίας τῆ δίνη
Βυθίσου ὄλη, κι ἀμίλητη κρατήσου ἢ σκυθρωπή.

Ἔτσι ἀγαπῶ σε! Ὅμως, ὡς τόσο, ἂν σήμερα τὸ θές,
Μέσ' ἀπ' τὰ σκότη ὡς ἀναβρούζει ἓνα κρυμένο ἀστέρι,
Στὰ μέρη νὰ δειχτεῖς πού ἢ Τρέλλα ἐκεῖ σταίνει καρτέρι,
Ὡραῖο λεπίδι, ἐμπρὸς ἀπ' τὸ θηγάρι μέσα βγές!

Τὸ βλέμμα σου ἄναψε στὴ φλόγα τῶν λαμπάδων!
Ἄναψε τὴν ἀποθυμιά στὰ μάτια τῶν φονιάδων!
Ἄκράτη εἴτε ἄρρωστη, ἀπὸ σὲ τὸ πᾶν μοῦ εἶναι ἡδονή.

Φανοῦ ὅπως θέλεις, σκοτεινὴ νυχτιά, κόκκινη αὐγή.
Κύταρο σ' ὄλο μου τὸ τρέμον σῶμα δὲν ὑπάρχει
Ποῦ νὰ μὴ κρᾶζει: Ὡ Βελλεβεβούλ, γλυκέ μου, σ' ἀγαπῶ!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ.

I

Σὲ λίγο μὲς τὰ παγερά θὰ βυθισθοῦμε σκότη.
Χαῖρε, λαμπρὸ ὀλιγότατο φῶς καλοκαιρινό!
Μὲς τίς λιθόστρωτες αὐλές κιάλας νὰ ἤχουνε οἱ κρότοι
Βαρειά τὰ ξύλα ὡς πέφτανε οἱ θανατεροὶ ἀγροικῶ.

Ξανά ὄλη νὰ ριζώσει ἡ χειμωνιά θὰ μπεῖ βαθειά μου:
Ὅχιτητες, μίση, ὀργή, ἡ σκληρὴ δουλειά ἢ δυναστική,
Κι ὁ ἥλιος καθὼς στὸν πολιτικὸ τὸν Ἄδη του, ἢ καρδιά μου
Μιά πέτρα κρύα καὶ κόκκινη θε νᾶναι ἐντός μου πειά.

Τρέμω τὸ κάθε ὡς ἀγροικῶ ξύλο βαρὺ νὰ πέφτει.
Ἦχο ὅταν στήνουν τὸ σζοινὶ δὲ βγάνει ἔτσι κουφό.
Μοιάζει ἡ ψυχὴ μου πύργο χτυπημένος ὅπου πέφτει
Ἄπὸ βαρὺ ἔν' ἀκάμαντο κρινό.

Μοῦ φαίνεται, ἔτσι ὡς μὲ λικνίζει ὁ ἀχὸς μονότονος τῶν,
Πῶς κάπου ἐκεῖ ἓνα φέρετρο κερφόνουν βιαστικά!...
Γιὰ ποιόν; —Χιτὲς ἦτανε ἄνοιξη νὰ κιάλας ὁ χειμῶνας!
Ὁ ἦχος αὐτὸς γιὰ κάποιο μισεμὸ σὰ ν' ἀνηχᾷ.

Μ' ἀρέσουνε τὰ μακρουλά πρασινοπά σου μάτια
 Γλυκειά ὁμορφιά, ὅμως τίποτε πειά δὲ μ' εὐφραίνει ἐμέ,
 Κι ἡ ἀγάπη σου οὔτε, οὔτε ἡ γωνιά δὲν εἶναι ὅ,τι στὰ πλάτια
 Τῶν θαλασσῶν ὁ ἥλιος σὰ γλυκολάμπει εἶναι γιὰ μέ.

Κι ὅμως ἀγάπα με, ὦ γλυκειά! γενεὸ γιὰ μέ ἡ μητέρα,
 Κι ἄς εἶμαι ἀχάριστος, κακὸς κι ἄς εἶμαι ἡ τρυφερή
 Γενεὸ, ἐρωμένη εἶτε ἀδερφή, λαμπροῦ ἐνὸς χινοπόρου
 Ἐνὸς ἡλίου ποὺ γέρνει ἡ γλύκα ἐσὺ ἡ περαστική.

Πρόσκαιρον ἔργο! Ἀχόρταγο τὸ χῶμα ἰδὲς προσμένει!
 Ὡ ἄφες, στὰ γόνατά σου ἐκεῖ γερμένος νὰ χαρῶ,
 Τὸ ἄσπρον ἡλιοφρυσμένο καλοκαίρι νοσταλγώντας,
 Τὸ κίτρινο γλυκόφωτο τὸ χινοπορινό!

ΟΙ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ.

Σὰν ἓνα ποίμνιο σκυθρωπὸ στὴν ἄμμο ξαπλωμένες,
 Τὰ μάτια στρέφουνε πρὸς τὸν θαλασσινὸ οὐρανὸ,
 Καὶ μὲ τὰ πόδια των καὶ μὲ τὰ χέρια ἀκροαγγιγμένες
 Γλυκὰ λαγγεῦουνε, ἓνα σύγκρο νοιόθουνε πιζρό.

Ποιῆς τους, καρδιῆς τὴς ἐξομολογήσεις ποὺ ἀγαποῦνε
 Μαζρές, στὰ βάθη τῶν δασῶν, στὸν ἤχο τῶν ρυασιῶν,
 Τὰ παιδικὰ λόγια δειλὰ τὰ ἐρωτικά λαλοῦνε
 Τὸ νέο τὸ φλοῦδι τῶν μικρῶν σκαλίζοντας δεντροῶν.

Ποιῆς, σοβαρές, σὰν καλογριές, γαλήνιες, περπατᾶνε
 Ἀνάμεσα ἀπὸ βράχους ὀπτασίες ὀλομεστούς,
 Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ποὺ εἶδε σάμπως λάβες ν' ἀναβροῦνε
 Τοὺς πορφυροὺς τῶν πειρασμῶν του ὀλόγυμνους μαστοῦς.

Στῶν ρετινοχειμάρρων τὴς πυρρῆς ἀνταύγειες, ἄλλες,
 Στῶν παγωνῶν ἀντρον τῶν βαθουλῶν μὲς τῇ σιγῇ,
 Βοηθὸς νὰ δράμεις σὲ καλοῦν σὲ οὐρλιαστικῆς ἀντράλες
 Ὡ Βάκχε, τῶν ἀρχαίων μεταγνομῶν γαληνευτή!

Κι ἄλλες, τὰ στήθη τῶν ὀποῦ ἀγατᾶν τὰ φυλαχάκια
 Ἐνα μαστίγιο μὲς τὸ μακροντόμα των κρατᾶν,
 Καὶ μὲς τὰ μαῦρα δάση, μὲς τῇ νύχτῃ τὴν καθάρια,
 Μὲ τοὺς ἀφροὺς τῆς ἡδονῆς τὰ δάκρυα συγκερνᾶν.

ὦ δαίμονες, ὦ τέρατα, ὦ μαρτυρικὲς παρθένες,
Τῆς ζωῆς μεγάλα πνεύματα καταφρονετικά,
ὦ διψαλέες τοῦ ἀέραντου, μαινάδες κι ἱερομένες,
Μιά ἀπὸ τὰ δάκρυα ξέχειλες, μιὰ ἀπ' τὰ ξεφωνητά,

Ἐσεῖς ποὺ ἀκλούθησε ἡ ψυχὴ μου ὡς με τὴν κόλασή σας,
Ὅσο καὶ σᾶς πονῶ, σᾶς ἀγαπῶ ἀδελφές πικρές,
Γιὰ τοὺς μουγγοὺς πόνους, τὴ δίψα τὴν ἀμέρωτή σας,
Ἐρωτικές, ὦ ἀγνές, ἀγλύκαντες καρδιές !

ΟΙ ΛΙΤΑΝΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ.

ὦ ἐσύ, ὁ σοφώτερος κι ὁ πλέον ὠραῖος ἀπ' τοὺς Ἄγγέλους,
Θεέ, ποὺ ὡς σὲ σένα ἔμνητιζοῦ δὲ φτάνουν οἱ ἦχοι μέλους,

ὦ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στὴ μακροδυστυχιά μου !

ὦ Βασιλῆᾶ ποὺ εἶσαι ἄδικα στὸν αἰῶνα ἔξορισμένος,
Καὶ ποὺ ὄλο ὀρθώνουσαι, πειὸ δυνατός, καὶ νικημένος,

ὦ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στὴ μακροδυστυχιά μου !

ὦ ἐσύ πανγνώστη, ποὺ στὰ καταχθόνια δυναστεύεις,
Σκεπὲ μας Ἄγγελε ἀπὸ τοὺς καίμους ποὺ μᾶς γιατρεύεις,

ὦ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στὴ μακροδυστυχιά μου !

Σὺ, ποὺ ὡς καὶ στοὺς λεπρούς καὶ στοὺς παρίες τῆς Παραδείσου
Μὲ τὴν ἀγάπη, τὸν πόθο ξυπνάς, τὴν ἄμετρή σου,

ὦ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στὴ μακροδυστυχιά μου !

ὦ ἐσύ ποὺ ἀπ' τὴ Θανή, τὴ δυνατὴ σου γριά ἐρωμένη,
Γέννησες τὴν Ἑλπίδα, — μιὰ τρελλὴ χαριτωμένη !

ὦ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στὴ μακροδυστυχιά μου !

Σὺ ποὺ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο δίνεις στὸν προγεγραμμένο
Πλήθη ὅλα νὰ κολάζει ἀπ' τὴν ἀγχόνῃ εἰρηνεμένο,

ὦ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στὴ μακροδυστυχιά μου !

Σὺ ποὺ τίς λαίμαργες γωνιὲς γνωρίζεις, στὰ σκοτάδια
Ὁ Θεὸς ποὺ καταχώνιασε τὰ πειὸ λαμπρὰ πετράδια,

ὦ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στὴ μακροδυστυχιά μου !

Ἐσύ, τὰ λαμπροφέγγα σου μάτια ὁποῦ θυμῶνται
Παραχομμένα πλῆθος ποὺ τὰ μέταλλα κοιμοῦνται,

ὦ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στὴ μακροδυστυχιά μου !

Σὺ μὲ τὸ πλατυπάλαμο, τὸν ἀκροστεγοβάτη,
Τὸ χέρι σου ποῦ ἀπ' τοὺς γκρεμνοὺς φυλᾷς τὸν ὑπνοβάτη,

ᾠ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στή μακροδυστυχιά μου !

Ἐσὺ τὰ γεροκόκκαλα τοῦ ἀλογοπατημένου
Ποῦ μαγικά εὐστροφίζεις νυχτιασμένου μεθυσμένου,

ᾠ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στή μακροδυστυχιά μου !

Ἐσὺ ποῦ γιὰ ξαλάφρωμα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ὑποφέρει
Νίτρο μὲ θειάφι ἀνάμιχτο τοῦ γιόμισες τὸ χέρι,

ᾠ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στή μακροδυστυχιά μου !

Ἐσὺ τὸ μέτωπο ποῦ τοῦ σκληροῦ ταπεινοῦ Κροίσου,
Σφραγίζεις μὲ τὴν πύρινη σφραγίδα τῆς ὀργῆς σου,

ᾠ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στή μακροδυστυχιά μου !

Ἐσὺ ποῦ κάνεις τῶν πληγῶν ἀπὸ τὸν ἔρωτά της
Νὰ ξεχειλίζει καὶ ἡ ματιὰ τῆς Πόρνης καὶ ἡ καρδιά της,

ᾠ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στή μακροδυστυχιά μου !

Τῶν ἐξορίστων στήριγμα, τοῦ ἐρευνητῆ λυχνάρι,
Τοῦ καταδίκου καὶ τοῦ συνωμότη ξαγοράρη,

ᾠ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στή μακροδυστυχιά μου !

Ψυχοπατέρα ὄλων ἐκειῶν μὲς τὸ φριχτὸ θυμὸ του
Ὁ Θεὸς Πατέρας ποῦ ἐδιώξε ἀπὸ τὴν παράδεισό του,

ᾠ Σατανᾶ, εὐσπλαχνίσου με στή μακροδυστυχιά μου !

ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Δόξα σὰ Οὐράνια, ὦ Σατανᾶ σὲ σένα τὰ ἕψη, κι αἶνος
Στὰ Οὐράνια ποῦ ἐβασίλευες, καὶ στοῦ Ἄδῃ, νικημένος
Ὅπου ὄνειρεύεσαι μὲς τὰ σκοτάδια σιωπηλός !
Τὴν ὥρα ποῦ σὰ νέος Ναὸς θ' ἀπλώνει τὰ κλαδιά του
Στὸ λαμπρομέτωπό σου, ἀπ' τὸ Δεντρὸ τῆς Γνώσεως κάτου
Ν' ἀναπαυθεῖ ἡ ψυχὴ μου μιὰν ἡμέρα πλάϊ σου δός !

ΑΘΗΝΑ.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ.